

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 70

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đã kết thúc toàn bộ chánh văn 3. Hôm nay trước khi vào bài mới các bạn sẽ cùng tôi ôn tập lại chánh văn 3 này.

Bây giờ mời các bạn đọc cùng tôi Chánh văn 3:

*“Đông phải ấm, hạ phải mát;
Sáng phải thăm, tối phải viếng;
Đi phải thưa, về phải trình;
Thường ổn định, chớ danh lợi, mà đôi nghề”.*

Âm Hán văn:

*“Đông tắc ôn, hạ tắc thanh
Thần tắc tĩnh, hôn tắc định
Xuất tất cáo, phản tất diện
Cư hữu thường, nghiệp vô biến”*

Các bạn có thấy là toàn bộ cái khổ này đều là “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” và “Dưỡng phụ mẫu chi thân” không ạ?

- ✓ *“Đông phải ấm, hạ phải mát” – (Dưỡng phụ mẫu chi thân).*
- ✓ *“Sáng phải thăm, tối phải viếng” - (Dưỡng phụ mẫu chi tâm, cũng là dưỡng phụ mẫu chi thân).*
- ✓ *“Đi phải thưa, về phải trình” - (Dưỡng phụ mẫu chi tâm).*

- ✓ “*Thường ôn định, chớ danh lợi, mà đôi nghề*” vẫn là “*Dưỡng phụ mẫu chi tâm*”.

Chúng ta phải quan tâm đến tất cả nhu cầu của cha mẹ:

Tất cả nhu cầu, không còn phải nói là đây tôi phân biệt ra cái này về thân thể này, cái này là về tâm này, cái này là về chí, không phải. Là chúng ta sẽ hiểu một câu khái quát là phải quan tâm đến tất cả nhu cầu của cha mẹ.

Chúng ta bắt đầu ôn tập câu thứ nhất:

3-1. “*Đông tắc ôn, hạ tắc thanh*” (có nghĩa là Đông phải ấm, hạ phải mát)

Câu này có 3 ý. Ý thứ nhất:

1. Phải quan tâm đến tất cả nhu cầu của cha mẹ.

Không phải chỉ có lạnh làm ấm, nóng làm mát, mà như trên vừa nói đây ạ, phải quan tâm đến tất cả nhu cầu của cha mẹ.

Hình thức có thể thay đổi, nhưng bản chất thì không thay đổi.

Ý thứ hai:

2. Phải quan tâm cha mẹ trên những phương diện nào?

Thứ nhất: Chăm sóc thân thể của cha mẹ

Đây là “Dưỡng phụ mẫu chi thân”. Chăm sóc thân thể cha mẹ thế nào?

- *Một là: Mọi việc sinh hoạt bạn đều phải quan tâm.*
- *Hai là: Cung cấp tri thức “Sức khỏe người già” cho cha mẹ.*

Bạn phải làm sao cho thân thể của cha mẹ của bạn được khỏe mạnh. Vậy thì bạn phải cung cấp cái tri thức về sức khỏe người già cho cha mẹ, để cha mẹ cũng tự biết là mình nên làm thế nào. Ngoài ra thì bạn vẫn phải quan tâm, hết sức quan tâm.

Và muốn cung cấp tri thức sức khỏe người già cho cha mẹ thì bạn phải hiểu người già:

- Ba là: Thay đổi quan niệm của cha mẹ, không thể nào trong chốc lát.
- Bốn là: Làm thế nào để “hóa độ” được người nhà ăn chay?

Tất cả người trong gia đình như cha mẹ, vợ chồng, con cái, cháu chắt, trong này có cha mẹ đây, vì trong Kinh Bản Sự lần trước đã nói cha mẹ nếu như chưa biết ăn chay thì bạn phải làm sao đây để giúp cha mẹ ăn chay. Những năm càng gần cuối đời này rồi thì bạn càng phải nỗ lực để giúp cho cha mẹ điều này.

1- Không áp đặt, dần dần từng bước

2- Về sự: Sao cho đối phương không nhận ra thay đổi

Làm các cái món ăn chay nhưng mà rất là ngon, thế cho nên cuối cùng là cha mẹ cũng không nhận ra, hoặc thậm chí chồng mình cũng không nhận ra đây là ăn chay mà khen: “Ôi! cái món gì mà ngon thế!”

3- Thảo luận từng chút quan niệm chính xác

Bảo: “Không phải một mình con đâu! Đây xem nhé, Hòa thượng thì như thế này. Rồi ví dụ Tiến sỹ gọi là Lôi Cự Nam...” (hay tôi cho đây là chính là các món ăn chay của Oshawa) “Cũng nói về ăn các cái thực dưỡng như thế này, đây người ta như thế này, rồi người ta như người khổng lồ, rồi các lĩnh vực này người ta đều ăn chay tốt như thế này”, và mình chứng ra.

4- Tạo môi trường cho đối phương nhận biết

Ví dụ hôm nay là sinh nhật chẳng hạn, thế cùng rủ nhau bảo chồng, bảo:

- Đi ăn nhá, đi ăn hiệu nhá.

Bảo:

- Ờ, đồng ý!

Thế nhưng mà rủ luôn cả bạn bè, đây một số bạn bè cùng đi ăn cho vui. Thế là cuối cùng đến đây, thì đi ăn chay, tất cả cùng đi ăn chay, cả đôi phương, các bạn bè nữa mới, anh ta mới nhìn thấy là ừ bao nhiêu người như thế này, người ta ăn chay mà người ta vẫn hồng hào khỏe mạnh như thế này.

Ví dụ như là Cư sỹ Vân Chi chẳng hạn, vẫn cứ từ khi chuyển sang ăn chay vẫn cứ xinh đẹp, hồng hào, thế chẳng hạn, thì người ta cũng sẽ bắt đầu thay đổi dần cái quan niệm ấy đi.

5- Để cha mẹ hiểu, thì mình phải có tri thức về sức khỏe.

Cha mẹ đã không hiểu rồi, mình huyết áp cũng chẳng biết đo, cái gì mình cũng không biết cả, thế thì cha mẹ không thể nào có lòng tin với mình được. Đây ạ, tiếp tục.

Thứ hai là: Chăm sóc tinh thần cho cha mẹ.

Chính là “*Dưỡng phụ mẫu chi tâm*”.

- Một là: Phải giữ gìn đức hạnh để cha mẹ yên vui.
- Hai là: Giữ gìn thân thể khỏe mạnh để cha mẹ yên tâm

Đây ạ. “*Phụ mẫu duy kỳ tât chi ưu*”, là cha mẹ nào cũng sợ con bị bệnh, sợ nhất. Thứ hai là luôn luôn lo lắng là sợ con ốm. Chữ “*ốm*” mới “*bị bệnh*” khác nhau. Cho nên muốn cho cha mẹ yên tâm, thì thứ nhất là phải giữ gìn về đức hạnh, thứ hai là giữ gìn thân thể khỏe mạnh để cha mẹ yên tâm.

Tôi rất yên tâm về Cư sỹ Trung vì tôi tin là không bao giờ gọi là “*vay chằng xỏ quýt*” hoặc là làm những cái việc phạm vào ngũ giới, tôi tin là không. Không sát sinh, không trộm cướp (đương nhiên là nói về ý thô trước đã), không tà dâm, không nói dối, không uống rượu. Tin lắm rồi. Thế nhưng mà tôi luôn luôn lo về cái việc Cư sỹ Trung không chịu giữ gìn sức khỏe. Cho nên là phải nhớ là giữ gìn đức hạnh cha mẹ yên vui mới là một, giữ gìn thân thể khỏe mạnh để cha mẹ yên tâm.

- Ba là: Lãnh hội được ý cha mẹ suy nghĩ cái gì

Đấy ạ. Chả cần biết gì cả, thế là gọi về cha mẹ còn đang gọi là xúc động chưa kịp nói được lời nào, cha mẹ vẫn còn đang im lặng thì thôi con cúp máy luôn. Cho nên lãnh hội được ý là cha mẹ suy nghĩ gì.

Hoặc về cũng thế, về cái điều này thì thầy Thái chia sẻ mà cả nhà tôi cứ cười lẫn ra, là vì đúng quá ạ. Một tuần thì mới về thăm cha mẹ được 1 lần, hai đứa con thì như Thầy nói là chạy Đông chạy Tây, la hét đủ kiểu. Thế là mẹ thì dậy từ sớm để đi chợ mua đồ ăn xong về lại nấu nướng hì hục. Thế xong tất cả 2 vợ chồng thì ngồi ở trên sofa, gác chân lên nhau để xem Ipad. Thế là mẹ thì làm vát vát, đến lúc ăn xong một cái thì bắt đầu ngồi một tý thì: “Thôi! Đi về thôi!”. Thế là cuối cùng lại để lại cho cha mẹ một đống bát đĩa.

Thầy Thái bảo không được như thế. Mà khi về, mẹ thầy Thái về là gì? Là chuẩn bị một số các cái đồ ăn ngon, là cha mẹ thích ăn, mình mang về thế mình chủ động mình nấu để mời cha mẹ ăn. Chứ không phải là một ngày mình nghỉ ngơi mình chơi Ipad, còn bố mẹ già thế, cứ thế lẫn vào, thì cuối cùng bố mẹ mệt đờ ra. Thì vậy thì bạn chả suy nghĩ gì cho bố mẹ cả.

Tiếp tục ạ.

Thứ ba: “Dưỡng phụ mẫu chi chí”, là chăm sóc cái chí của cha mẹ.

Ở đây thì Thầy Thái nói là: Thành danh đức hạnh của bản thân. Nuôi con ai chẳng mong muốn về sau con nó thành danh.

Thế nhưng mà Hòa thượng thì đã nâng cấp lên là “Dưỡng phụ mẫu chi chí” là phải làm sao dạy cha mẹ vào đạo, dạy cha mẹ niệm Phật, và xây dựng cho cha mẹ một cái chí là quyết tâm liễu sinh tử, thoát luân hồi.

Câu thứ 2 là: “Thần tắc tĩnh, hôn tắc định” (tức là “Sáng phải tĩnh, tối phải vắng”).

Đây là làm cho cha mẹ thực sự yên lòng. Nhớ ạ.

Câu thứ 3: “Xuất tất cáo, phản tất diện” (Đi phải thưa, về phải trình) cũng là làm cho cha mẹ yên lòng.

- 1. Đi thưa về trình với cha mẹ*
- 2. Đi thưa về trình với người thân*

3. Di thừa về trình với lãnh đạo

Câu thứ 4 là: “Cư hữu thường, nghiệp vô biến” (Thường ổn định, chớ danh lợi, mà đổi nghề).

Trong cái việc “thường ổn định” này thì không phải là cái nơi cư trú hay là cái nhà bạn phải ổn định, thì không phải như vậy. Đây là các bạn “Y văn giải nghĩa”, vậy thì “Tam thế Phật hàm oan”. Mà cái câu gọi là “Cư hữu thường, nghiệp vô biến”, hay là “Thường ổn định, chớ danh lợi, mà đổi nghề” Tiến sĩ Thái có nói đến 3 ý.

1. “Học nghiệp” ổn định - Là phải giữ quy củ

Thứ nhất là: Quy củ trong sinh hoạt, học tập, kể cả ngày nghỉ

Khi bạn còn đi học thì là gì ạ? Học nghiệp ổn định. Học nghiệp ổn định là cuộc sống của trẻ phải quy củ. Từ giờ giấc, sáng dạy như thế nào, rồi tối về giờ nào, học giờ nào đi ngủ, kể cả ngày nghỉ cũng không được gọi là bỏ cái quy củ này.

Thứ hai: Đề phòng những ảnh hưởng xấu từ Internet, từ Tivi.

- Một là: Rèn luyện cho con cái thói quen đọc sách
- Hai là: Cha mẹ phải thân giáo cho con

2. Sự nghiệp ổn định.

Thứ nhất là: Ngành nghề nên chọn thích hợp với mình

Ngành nghề phải thật sự giúp ích cho xã hội được nhiều nhất. Còn nếu như cảm thấy rằng là tôi đang làm ở chỗ này, nhưng lại tôi lại thấy cái chỗ kia nó có thể hy sinh phụng hiến cho người được nhiều hơn, tôi vẫn có thể chuyển.

Thứ hai là: Khi đã tìm được cái ngành nghề thích hợp rồi thì sau đó tận tâm, tận lực để phát triển.

Thứ ba là: Không vì mục tiêu danh lợi mà đổi việc.

Bởi vì hy sinh phụng hiến là đi đúng đại đạo. Đi đúng đại đạo thì thiên địa quỷ thần đều giúp bạn, trời Phật gia trì cho bạn. Còn nếu như bạn đi ngược đại đạo thì lập tức họa hại đến liền.

Tiếp tục:

3. Gia nghiệp ổn định - Là gia đình yên ấm

Thứ nhất là: Giáo dục con cái tốt để ông bà yên tâm.

Thứ hai là: Vợ chồng phải hòa hợp

Vì sao tỷ lệ ly hôn cao?

- Trước khi kết hôn thì: Luôn hy sinh vì đối phương. Đây là vì người.

- Sau khi kết hôn thì: Luôn đòi đối phương phải vì tôi. Đây bây giờ lại quay sang chỉ còn vì mình nữa thôi.

Thứ 3: Làm thế nào để hóa giải mâu thuẫn vợ chồng?

Một là: Chuyển ý niệm vì người, không đòi vì mình nữa.

Hai là: Đối đãi vợ chồng quan trọng nhất là thái độ.

- Không thờ ơ, lạnh nhạt với đối phương

- Không nói dối đối phương.

- Thường tán thán ưu điểm của đối phương.

Giờ tôi hỏi bạn nào mà thường xuyên là chiến tranh lạnh với lại chồng hoặc vợ giờ tay tôi xem với ạ? Không thềm nói câu gì cả. Hay là được học *Đệ Tử Quy* rồi các bạn cũng rút kinh nghiệm ạ? Vâng ạ, thế rút kinh nghiệm nhớ ạ.

Thứ 2 nhớ, gọi là thường xuyên nói dối đối phương, có không ạ? Thường xuyên. Chúng ta nhớ điều ấy, chúng ta sẽ phải thay đổi lại.

Thứ 3 là trước những ưu điểm của đối phương thì chúng ta không hề tán thán câu nào mà chỉ xâm mới xì rồi là chê bai đủ điều, chúng ta có không ạ? Có nhớ. Vâng ạ.

Ba là: Dùng “Tứ nhiếp pháp” để thu phục đối phương.

- Pháp thứ nhất là: Bố Thí

Chả riêng gì đối với người ngoài, mà đối với vợ chồng cũng thế. Khi bạn đi công tác, bạn không thể nào mua được, ví dụ 1 cái viên kim cương thì bạn không mua được. Nhưng ít nhất là bạn nghĩ đến vợ hoặc nghĩ đến chồng, bạn mua 1 cái món quà gì đấy nhỏ nhỏ, chứng tỏ cái sự quan tâm của mình, như vậy cũng sẽ làm cho đối phương rất là hạnh phúc.

Bố thí, cho nên Thầy bảo chỉ cần là cái sự quan tâm thật sự, đấy ạ. Pháp thứ nhất là bố thí.

- Pháp thứ hai là: Ái Ngữ

Lời nói luôn luôn thể hiện sự quan tâm mà yêu thương mà hòa ái. Không phải là quát mắng, mình đã đi tu rồi, đến đây chồng đã gọi là ở ngoài kia đợi hết hơi rồi, chồng vừa mới gọi điện một cái:

- Từ từ đã nào, làm gì mà cứ rối cả lên thế, đúng không ạ? Bạn nhớ, ái ngữ là thứ 2.

- Pháp thứ ba là: Lợi hành

Lợi hành là những cái hành vi bạn làm gì đấy để lợi ích cho đối phương.

- Pháp thứ tư là: Đồng Sự.

Điểm sau cùng là đồng sự: Vợ chồng có cùng sự nghiệp gì? Gia nghiệp, xây dựng gia đình thật tốt, giáo dục đời sau thật tốt.

Ít nhất là 2 vợ chồng mà ngược về nghề nghiệp với nhau, không có thể giúp gì được nhau, ví dụ vợ chỉ có thể là làm nội trợ thôi, thế chồng thì lại làm quan to, tôi ví dụ như thế, thì ít nhất bạn có 1 cái sự nghiệp chung nhau là cùng phải giáo dục con cái cho tốt. Nhưng mà rất nhiều bạn ở đây thì hoàn toàn có thể đồng sự với vợ hoặc chồng trong cái công việc sự nghiệp.

Bốn cái phương pháp đây là đảm bảo bạn sẽ thu phục được đối phương.

○ Bốn là: Dùng “Đệ Tử Quy” để giải quyết mâu thuẫn.

Đệ Tử Quy thế nào?

- Ưu điểm của đối phương phải thấy
- Khuyết điểm của đối phương phải quên

Đây chính là: “Ân phải báo, oán phải quên”. Chúng ta chuyên môn làm ngược lại, tức là ân thì quên mà oán thì nhớ.

Năm là: Vợ chồng cùng xây dựng quan niệm chính xác để dạy con.

Muốn quan niệm chính xác thì bạn phải dựa vào ai ạ? Đệ Tử Quy, hoặc là dựa vào những lời của cổ Thánh tiên Hiền, không phải của bạn.

Phân ôn tập chánh văn 3 chúng ta tạm dừng ở đây. Bây giờ chúng ta chuyển sang chuyên mục:

Trao đổi cùng đồng học: VÌ SAO CÀNG HỌC ĐỆ TỬ QUY THÌ CÀNG MÂU THUẤN VỚI NGƯỜI THÂN?

Đồng học Quang Trung chia sẻ:

Con xin tri ân Cư sĩ Bà đã chia sẻ bài pháp của thầy Thái. Con còn nhớ, năm đầu tiên học Đệ Tử Quy cũng rất nhiều sự bất đồng với gia đình, thấy người nhà gia đình có đến hàng nghìn lỗi.

Chính vì vậy mà học xong thì càng bất hòa với gia đình. Chỉ về sau nhìn lại chính mình thì mới thấy là do mình học sai, quay lại nhìn vào lỗi mình thì các mối quan hệ của con mới bớt xung đột ạ.

Cư sĩ Bà chia sẻ:

Kính gửi đồng học và các bạn.

Câu chia sẻ này của đồng học rất quan trọng. Vì sao trước khi học Đệ Tử Quy mỗi ngày chỉ nhìn thấy người nhà mười lỗi, mà sau khi học lại thấy người nhà thành một trăm lỗi, thành một nghìn lỗi?

Ở câu hỏi này, tôi xin chia sẻ thành 3 ý như sau:

- 1. Học Đệ Tử Quy là sửa lỗi mình, không phải để soi lỗi người*
- 2. Phàm phu có lỗi hay không? Rất rất nhiều*
- 3. Làm thế nào để thấy được lỗi mà sửa?*

Chúng ta bắt đầu vào ý thứ nhất.

1. Học Đệ Tử Quy là để sửa lỗi mình, không phải là để soi lỗi người

Tiến sĩ Thái có kể về một cái cô giáo, khi mà thấy tập của Tiến sĩ Thái đến dạy Đệ Tử Quy, thì cô giáo có nói là Đệ Tử Quy có cái gì hay mà học, cái đấy chẳng phải là dạy cho con trẻ hay sao? Sao không dạy Luận Ngữ ý? Bởi vì cô có đọc sách Thánh Hiền.

Có hai khả năng:

- Một, là bạn nghĩ rằng bạn thiện căn sâu dày, bởi vì cô đã từng học Thánh học, tốt hơn?*
- Hay là bạn nghĩ bạn còn phải học, còn phải khiếm khuyết rất nhiều, bạn là một phàm phu đầy tội lỗi, để mà sửa? Điều nào tốt hơn?*

2. Phàm phu có lỗi hay không? Rất rất nhiều

Phần lớn chúng ta ở đây đều nghĩ chúng ta đúng, chúng ta tốt, người khác là sai.

Nếu bắt đầu bạn cảm nhận được bạn là người đầy tội lỗi một cách thật sự sâu từ trong tâm, thì lúc ấy bắt đầu bạn mới quyết tâm để sửa.

Còn nếu như bạn vẫn thấy bạn tốt quá, bạn làm được nhiều quá, bạn hiếu quá, bạn đối xử với mọi người coi như là hết ý, hết lòng, cái gì bạn cũng cho người, chia sẻ vì người, ý nghĩ nào của bạn cũng vì người, thì bạn sẽ không sửa được đâu.

Cho nên trong Liễu Phàm Tứ Huấn có dạy: “Chúng ta đều là những kẻ phạm phu tục tử, tội ác tích tụ đầy mình, tựa như lông nhím bao bọc toàn thân nó. Nhưng nếu có hồi tưởng lại những sự việc đã qua, thì thường chẳng thấy có chỗ nào lỗi lầm cả. Đó là vì tâm tình mình thô thiển, mắt bị che phủ kín, chẳng tìm ra được lỗi để tu sửa”.

Nay may mắn gặp được đạo Thánh Hiền, mới biết rằng ta mở miệng là sai, động niệm là trái, nên mới cần phải tu sửa lỗi mình.

Bạn xem Đệ Tử Quy dạy, chúng ta mới biết nhé, từ kéo rèm cửa cũng sai, đến rẽ queo rộng cũng sai, từ bưng vật nhẹ rỗng bên trong cũng sai, chứ đừng nói đến là cư xử trong ngũ luân thì sai quá nhiều, quá nhiều. Bạn cứ soi vào Đệ Tử Quy bạn thấy cái gì bạn cũng sai mà.

Cái đáng nói là chúng ta học Đệ Tử Quy nhưng lại không dùng Đệ Tử Quy để quán xét lỗi của mình, mà lại toàn dùng Đệ Tử Quy để soi lỗi người nhà. Mà trước tiên là soi lỗi người thân cận, đó là người nhà, đồng nghiệp, bạn bè, họ hàng, nên lúc đầu chưa học thì thấy họ có 10 lỗi, giờ học rồi thì thấy những người thân cận này thành ra một trăm lỗi, một nghìn lỗi. Cho nên càng học Đệ Tử Quy mới càng thấy mâu thuẫn với mọi người thân là vậy.

Có bao giờ bạn trách bạn đâu. Cái gì mà bạn mắc khuyết điểm rõ ràng ra đấy thì bắt đầu bạn đổ cho các nguyên nhân khách quan, tại cái này nó thế này, tại cái kia nó thế kia chứ không thì tôi cũng thế nọ, tôi cũng thế kia.

Bạn đi muộn thì không sao, tại đường đông này, với lại đến thì coi như ông bảo vệ ông ý đi đâu, đáng lẽ tôi vào là vừa suýt 8 giờ. Thế nhưng mà người mà đi muộn một phút thôi là bắt đầu là bạn khó chịu, rồi là bạn để trong tâm, rồi bắt đầu bạn tích tụ lại, và bắt đầu là bạn tìm cách là bạn kèn cựa.

3. Làm thế nào để phát hiện được lỗi của mình mà sửa?

Liễu Phàm Tứ Huấn có nói là: Một ngày mà không tìm ra được lỗi của mình, thì coi như ngày đấy trôi qua vô ích.

Cừ Bá Ngọc, cứ mỗi một ngày, ông lại ngày hôm nay ông soi lỗi, ngày hôm sau ông lại sửa, cứ như thế, cứ như thế, đến tận năm coi như ông 50 tuổi còn nhìn thấy lỗi năm 49

Hòa thượng có dạy phàm phu sẽ không tự thấy được lỗi của mình đâu, cũng như vết nhò trên mặt mình thì làm sao mà thấy được. Vậy muốn thấy lỗi để sửa thì làm cách nào?

Bốn cách:

Thứ nhất, lắng nghe người chỉ dạy, góp ý, trách cứ, mắng chửi.

Đấy nhé, bạn thấy từng tầng lớp nhé. Lúc đầu là chỉ dạy - ở bề trên, sau đấy góp ý - ngang hàng, thế xong rồi bắt đầu đến gọi là nặng hơn nữa không phải góp ý nữa. Góp ý cái này cái kia vẫn còn nhẹ nhàng, xong bắt đầu đến trách cứ, trách cứ là nặng hơn rồi. Xong bắt đầu đến mắng, rồi đến chửi, thậm chí là đánh đòn. Thì Hòa thượng dạy đây ạ:

“Hãy cảm ơn những người khiển trách ta, vì họ giúp cho ta tăng trưởng định tuệ; Hãy cảm ơn những người mắng chửi, đánh đập ta vì họ tiêu nghiệp chướng cho ta”.

Nếu mà bạn làm được như thế thì bạn sẽ sửa được lỗi.

Còn nếu như bạn nghe lỗi thì sợ, thì bạn không có cơ hội sửa lỗi, thì bạn không thể đoạn được ác, bạn không thể đoạn được ác thì dù bạn làm thiện bao nhiêu thì cái thùng ấy cũng là thùng rò đấy. Công đức rơi sạch, và cuối cùng thì cái phước bạn làm thiện không đủ để hiển lộ. Cho nên cái quan trọng nhất đầu tiên bạn phải biết cái thùng rò đấy đấy là bạn phải sửa lỗi.

Không thể nói bạn không có lỗi, vì Thánh đã nói là bạn phàm phu là tội lỗi nhiều như lông nhím mọc đầy mình.

Thứ hai, hàng ngày, hàng giờ soi lỗi người.

Vì bạn soi lỗi người sẽ rất nhanh, cũng như là nhìn thấy vết nhò trên mặt người khác thì thấy ngay. Vết nhò trên mặt mình mình không nhìn được. Sau đó quán xét lại xem mình có bị mắc lỗi này của họ không, nếu thấy thì

lập tức phải sửa. Đây là “thấy người ác, tự phản tỉnh, có phải sửa, nếu không có, phải cảnh giác”.

Thứ ba, giữ thái độ phản tỉnh khi thấy hoàn cảnh tự nhiên có dị tướng, thì phải tự xem lại mình đang hành sai ở chỗ nào.

Ví dụ, Chu Thành Vương thấy trên không có dị tướng, tức là trời xanh trong mà có sấm chớp. Ông trên đường đi về ông thấy như vậy. Thì lập tức ông nghĩ rằng, vậy ta đã làm sai ở chỗ nào? “Phải chăng ta đã đối xử với chú ta là Chu Công sai rồi?”, và quả đúng là như vậy.

Tôi cũng kể với các bạn, mỗi một lần chia sẻ Phật pháp, mà hôm đấy về mà trời mưa to, sấm chớp ùng ùng, lập tức tôi phải xem hôm nay tôi nói sai chỗ nào. Đang chia sẻ mà mất điện, tôi cũng lại phải xem lại, quán sát lại hết từ đầu mình nói sai chỗ nào nhỉ. Và nếu như phát hiện ra cái chỗ nói sai, các bạn đều để ý lần nào ngày hôm sau tôi cũng sám hối với các bạn là tôi đã nói sai chỗ này. Bởi vì chỉ có sám hối như thế tôi mới tiêu được.

Còn nếu như tôi không sám hối với các bạn, tôi im ỉm giấu đi để cho các bạn cho là tôi giỏi, thì phải nhớ là như Hòa thượng nói là, có một câu “bất lạc” với “bất muội” nhân quả mà 500 kiếp làm thân chồn hoang.

Thà rằng là mình nhận lỗi ngay, mình sám hối ngay, các bạn đều biết, các bạn đều tha lỗi cho và đồng thời Chư Phật, Chư Bồ Tát, rồi là thiên địa quỷ thần đều tán thán. Tôi luôn luôn chọn cách đấy.

Thứ tư a: Nếu thấy lời của Thánh nhân dạy ngược với những gì mình đang nghĩ, đang làm thì phải hiểu là mình đang làm sai.

Không gặp được Thánh nhân thì nói một cách ngắn gọn, mức thấp nhất là bạn hãy soi vào Đệ Tử Quy, điều nào làm ngược với Đệ Tử Quy thì chính là bạn đang làm sai. Thánh nhân không bao giờ sai, và bạn phải tìm cho ra lỗi của mình, không có lúc đấy bạn lại phê phán ngược lên: Khổng Tử có khi câu này cũng sai.

Nhiều bạn tôi thấy học Đệ Tử Quy rất nỗ lực, tinh tấn. Tuy nhiên, điều nào hợp với mình đang làm thì bạn tán thán ngay. Nhưng điều nào ngược với cách mình đang làm thì lập tức viện dẫn đủ cách để mình chứng là mình

đúng. ‘Ừ thì Phật dạy là một việc của Phật, đây là từ thời ngày xưa, còn bây giờ thời ngày nay tôi có những cái hoàn cảnh này thì vậy tôi phải làm như thế này’. Đây ạ, nhiều bạn như thế. Không hề biết rằng khi thấy mình làm ngược với lời Thánh Hiền dạy thì là mình sai, mình phải sửa đổi về đúng với đường Thánh Hiền dạy, chứ không phải lại tìm cách biện minh cho mình.

Nên nhớ lời Thánh Hiền dạy là “siêu việt thời không”, về bản chất tuyệt đối không thay đổi. Có cái thước đo như thế rồi đấy ạ.

Có một lần, tôi có cơ hội được thỉnh giáo một vị cao tăng đương đại. Khi Ngài trả lời, tôi thấy đều đang đi ngược với những gì tôi nghĩ, và tôi đang làm, lúc đó tôi quỳ xuống và bạch với Ngài rằng:

- Những điều Ngài nói luôn luôn đúng. Do đó, nếu con thấy ngược với những gì con đang nghĩ và đang làm tức là con đang sai, con cần phải sửa đổi lại.

Đương nhiên, vị cao tăng này được khẳng định là thiện tri thức. Vì sao thế? Chúng ta sẽ chia sẻ nội dung này vào chương Thân Nhân - tức là thân cận người đức hạnh nhân từ. Còn nếu không, bạn gặp ai bạn cũng áp dụng máy móc lại là không đúng đâu.

Như thế là có 4 cách để phát hiện ra lỗi lầm của mình:

- Thứ nhất: Lắng nghe người góp ý.
- Thứ hai: Hằng ngày hằng giờ ngồi để soi lỗi người, để mình phản tỉnh lại mình
- Thứ ba: Giữ thái độ phản tỉnh lại mình khi gặp phải dị tượng.
- Thứ tư: Nếu như thấy những điều mình đang làm, đang nghĩ mà ngược với lời Thánh dạy thì phải biết đây là mình sai.

Đồng học Vân Chi:

A Di Đà Phật!

Con xin giới thiệu với Cư sĩ Bà và các đồng học, con là một Phật tử. Con xin tri ân Thầy Thái và Cư sĩ Bà đã giảng bài cho chúng con.

Trong bài con rất thích đoạn Thầy Thái giảng về Tứ Nhiếp Pháp. Có lần con từng nghe Hòa thượng giảng: Nhờ dùng Tứ Nhiếp Pháp của Đức Phật mà Ngài đoàn kết được 9 tôn giáo lớn tại Singapore.

Lúc đó vì trí kém nên con không hiểu Tứ Nhiếp Pháp là gì. Nhờ có bài giảng của Thầy Thái và cư sĩ Bà con đã hiểu ra Tứ Nhiếp Pháp là “Phương pháp sống với người, bao gồm: Bố thí, Ái ngữ, Lợi hành và Đồng sự”. Nếu thực hành được Pháp này thì lợi ích rất là to lớn, con xin cố gắng ứng dụng Tứ Nhiếp Pháp vào đời sống của mình ạ.

Ở phần đọc thêm, con xin tri ân cư sĩ Bà đã trích dẫn Kinh “Ngọc Gia Nữ” để cho chúng con hiểu về bốn phận làm người vợ.

Con cũng xin tri ân cư sĩ Quang Trung đã chia sẻ cảm nhận trong quá trình tu học và cư sĩ Bà đã chỉ dạy thêm để chúng con hiểu rõ được mục đích của việc học tập *Đệ Tử Quy* là để soi lỗi mình, phản tỉnh mình. Và phương pháp để nhận ra lỗi mình là lắng nghe góp ý, mắng chửi từ người khác, và nhìn lỗi người khác, sau đó tự quán sát lại mình ạ. A. Di Đà Phật”.

Cư sĩ Bà chia sẻ:

Kính gửi đồng học.

Tứ Nhiếp Pháp là 4 phương pháp dùng để nhiếp thọ chúng sinh.

Bạn trích dẫn “Tứ nhiếp Pháp là phương pháp sống với người, bao gồm: Bố Thí, Ái Ngữ, Lợi hành và Đồng Sự”.

Cũng đúng! Nhưng mà, trích dẫn những cái này thì là phải chính xác. Cho nên tôi mới nói lại: **“Tứ nhiếp pháp là 4 phương pháp dùng để nhiếp thọ chúng sinh”**. Nhiếp thọ là, là một cái lực hút cực mạnh, làm sao bạn có thể thu hút được chúng sinh.

Muốn nhiếp thọ, chính mình cần phải có đức hạnh, có tu trì, có học vấn, bạn mới có thể nhiếp thọ được lòng người.

Cũng xin chỉnh lại câu này mà bạn trích dẫn: “Phương pháp để nhận ra lỗi lầm của mình đó là: lắng nghe góp ý, mắng chửi từ người khác.”

Câu này bạn trích dẫn chưa đúng, vì nguyên bản là bốn tầng lớp từ thấp đến cao. Cụ thể là: lắng nghe chỉ dạy, xong đến góp ý, xong đến trách cứ, rồi mới mắng chửi từ người khác. Như vậy, bạn chỉ có góp ý và mắng chửi, thì bạn đã thiếu mất hai cụm từ đó là “chỉ dạy” và “trách cứ”.

Các bạn cứ hiểu một điều là khi tôi mà trả lời các bạn, tôi cân nhắc từng từ một. Thường là không có từ nào thừa. Hoặc cân nhắc đi cân nhắc lại cái từ này là góp ý, thì từ kia là trách cứ. Từ kia mới đến mắng, từ kia mới đến chửi. Không hề giống nhau, không phải tự nhiên đưa vào một cách tùy tiện.

* **Đồng học Vân chi** “Như vậy con cần phải có đức hạnh, có tu trì, có học vấn đó trước khi muốn thực hành Tứ Nhiếp Pháp phải không ạ?”

Đấy ạ. Tức là đây Vân Chi hỏi như thế tức là Vân Chi nghĩ rằng là vậy thì Vân Chi phải có đức hạnh đã, có tu trì xong rồi hãy thực hành Tứ Nhiếp Pháp. Tôi bảo:

- Không phải thế! Có thực hành Tứ Nhiếp Pháp thì chính đây là cái việc công phu để cho mình gọi là có đức hạnh và có học vấn.

Sau khi có đức hạnh, học vấn lại quay trở lại dùng Tứ Nhiếp Pháp thì sẽ lại thành thực hơn. Đây chính là giống như “Giải – Hành tương ưng” vậy.

Giống như là con chim có hai cái cánh, và cái xe thì có hai cái bánh, không phải làm cái này xong thì mới đến cái khác. Cũng vậy, không phải bảo chúng ta là phải đoạn ác cho xong rồi mới tu thiện. Không phải thế.

Bạn vẫn cứ đoạn ác, và bạn vẫn cứ tu thiện. Nhưng bạn cố gắng làm sao mà cái vận tốc nước chảy của tu thiện, tôi ví dụ như một cái bình đựng nước mà, nó sẽ lớn hơn cái vận tốc rò rỉ nước của tạo ác, thì trong thùng của bạn lúc nào cũng có nước.

Thế còn nếu như bạn cạo sạch phước thì bạn hãy nhớ đến bao nhiêu vị thầy, mà tôi đã ví là một cái trường hợp là nữ Tổng thống Hàn Quốc.

Cho nên một bên bạn làm thiện, một bên bạn vẫn cứ tạo ác, bây giờ không thể nào một lúc đoạn được ngay, bạn có phải là Thánh đâu, đến Cừ Bá Ngọc mà còn đến năm 50 tuổi còn nhìn thấy năm 49. Thế cho nên là bạn vẫn

cứ tu thiện, một mặt bạn vẫn cứ tạo ác thì nó là cái bình bị rò nước. Thế nhưng mà thiện bạn cứ làm, làm sao đấy để cái tốc độ nước chảy vào bình lớn hơn cái tốc độ nước chảy ra, thì lúc nào trong cái thùng phước của bạn vẫn còn phước.

Chứ không phải là bạn bảo là thôi bây giờ học như thế rồi, phương pháp thứ nhất là đoạn ác. Đấy các bạn cứ chấp vào “y văn giải nghĩa” là chết dở. Phương pháp thứ nhất là đoạn ác, thế là bây giờ bảo làm thiện gì bạn cũng không làm, bạn bảo là bởi vì con vẫn còn ác cho nên là để con đoạn cho hết đã.

Thế còn có một cái trường hợp là bạn là gọi bệnh “tác” đấy. Tức là bạn cứ làm, làm, làm, rất là nhiều, nhưng trong khi đấy bạn không hề để ý đến cái chuyện đoạn ác. Cho nên cuối cùng là suốt đời làm thiện, “chung thân vi thiện” mà thiện vẫn không đủ. Chỉ cần có một ngày làm ác, có khi lại chỉ có còn có 1 giờ làm ác thì ác ấy đã dư.

Thế là cả hai cái đều không được. Luôn luôn nỗ lực để đoạn ác, và nỗ lực để tu thiện.

Nhớ, chứ không phải là xong cái này mới làm cái khác, các bạn nhớ. Vâng ạ.

Cũng như nói đoạn ác tu thiện, nhưng không phải chờ bạn đoạn ác xong mới đến tu thiện, mà chính là đoạn ác lại giúp tu thiện đúng đắn và nhanh chóng. Và tu thiện thì lại giúp cho đoạn ác được triệt để hơn.

Ví dụ nói, muốn đoạn tâm tham lại không phải là mình cố gắng không tham, mà Phật dạy là phải bố thí, cúng dường. Đoạn tâm tham chính là đoạn ác, nhưng lại bố thí cúng dường lại là thiện, nhưng hai cái nó lại bổ sung cho nhau. Cho nên bố thí cúng dường thì dần dần bạn sẽ đoạn được cái tâm tham. Không phải là bạn bảo Phật dạy là phải đoạn ác, bây giờ đoạn tâm tham, cứ ngồi nói là: “Tôi đoạn tâm tham, tôi đoạn tâm tham”, còn kiên quyết không bỏ một đồng một hào nào để giúp ai cả.

Tôi hay nói đến tiền là bởi vì chúng ta thường yêu quý tiền nhất, cho nên là tôi hay nói đến tiền.

Làm mãi thành quen thì sẽ đoạn được tâm tham ác, tâm tham tức là ác.

Đồng học Vân Chi:

Con xin tri ân Cư sĩ Bà đã từ bi giảng giải cho con. Thừa Cư sĩ Bà, con cảm thấy vỡ vạc được ra rất nhiều. Con xin cố gắng dần dần thực hành Tứ Nhiếp Pháp, kết hợp với trau dồi phẩm chất cho mình giống như lời Cư sĩ Bà chỉ dạy, là tương tự như “Giải – Hành tương ưng” vậy.

Cư sĩ Bà:

Thực hành Tứ Nhiếp Pháp chính là trau dồi đạo đức, đức hạnh, và học vấn của mình, không thể tách làm hai. Hai cái là một. Khi bạn thực hành Tứ Nhiếp Pháp thì đây chính là bạn trau dồi đạo đức. Chứ không phải bạn lại bảo rằng là con trau dồi đạo đức xong rồi con mới thực hành Tứ Nhiếp Pháp. Không phải thế, hai cái là một. Một là hai, hai là một hết.

Trước đây tôi cứ đọc gọi là “Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm kinh”, tôi không hiểu. Xong mãi đến khi đọc đến các cái pháp của Hòa thượng này thì tôi mới thấy đúng cho đến, trong “Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm kinh” này nói đúng quá. “Sắc bất dị không, không bất dị sắc” - sắc tức là không, không tức là sắc. “Sắc chẳng khác không, không cũng chẳng khác sắc”.

Thực hành Tứ Nhiếp Pháp chính là trau dồi đạo đức, đức hạnh và học vấn, không thể tách làm hai. Trước đây khi đọc pháp Hòa thượng thấy có câu “Mở miệng là sai, động niệm là trái”, mãi cũng cảm nhận được. Thế nên phàm phu ngu muội nên mới phải học giáo huấn của Phật Đà và của cổ Thánh tiên Hiền.

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Ngày mai, chúng ta sẽ chuyển sang học chánh văn 4.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ*

*Nội hoá tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – Xin cảm ơn.]
